

NADŠENÍ AMATÉRŮ JE OBDIVUHODNÉ

Rozhovor s hercem a kouzelníkem Romanem Štabrňákem

Profesionální herec na amatérské přehlídce? Jaký je tvůj vztah k amatérskému divadlu?

Velice kladný. Už se mi to málokdy kvůli času podaří, ale rád jdu na amatéry. Jsem velmi vstřícný divák, i když to tak třeba z výrazu mé tváře při představení nevypadá.

Jak jsi jako amatér začal?

Klasicky na základce v dramaťáku na Kladně. Nejdřív říkanky, básničky a takovéhle věci, pak jsme začali dělat pohádky a pak mě to přestalo bavit. Na gymnázium jsem šel do Nového Strašecí, kde jsme hráli divadlo a jezdili na Wintrův Rakovník a další přehlídky. A zároveň jsem začal hrát s V.A.D. Kladno. Tam jsem byl docela dlouho, než jsem začal studovat na DAMU. Ale se studiem a s tím, že jsem profesionální nabídky začal dostávat zaplatbůh brzo, se to nedalo moc skloubit a z V.A.D. jsem vyšuměl. Teď jsem se s nimi potkal po nějaké době, protože soubor slavil dvacáté výročí.

Připravilo tě amatérské divadlo na profesionální dráhu?

Určitě. V amatérském divadle všichni dělají všechno. Člověk si osahá a čuchne si ke všem věcem. Hraje se všude od klasického jeviště až po hospodské sály. Takže mě teď na zájezdech, kde prostory ne vždy odpovídají inscenaci, máloco překvapí. Díky zkušenosti z amatérského divadla jsem poznal, jak to funguje, a proto jsme se rozhodl pro toto povolání. A i když to vážně není moc lukrativní, tak jsem si říkal, že by mě to mohlo fakt bavit.

Nevím, jestli nepřeháním, ale ty se amatérům čas od času věnuješ i pedagogicky na Kurzu praktické režie.

Ano, dělám figuranta.

Musí tě Milan Schejbal a Káta Fixová hodně přemlouvat, abys ve volném čase jel dělat divadlo na kurz?

Vůbec. Jde jen o to sejít se termínově s divadlem a závazky a skloubit to s rodinou. Už se to asi nepovede na celou dobu kurzu nebo i přehlídek, ale rád přijedu. Dokonce jsem byl osloven vést přímo nějaké semináře pro amatéry, ale nevím, zda bych to časově zvládal.

Začínal jsi v Novém Strašecí a tam jsi potkal partáka. A dnes jste ty a on jedněmi z nejvýraznějších představitelů vaší herecké generace.

A jeje, Michal Isteník. Stalo se to. Michal by o rok výš na gymnáziu a hrál fotbal, čemuž se dodnes divím, protože jeho pohyb na hřišti byl všechno, jen ne fotbal. Ale teoreticky o tom sportu věděl všechno. Já jsem v té době měl zájem o kouzla a magii, který trvá dodnes, a tehdy jsem Michala přesvědčoval, že by bylo fajn, kdybychom měli kouzelnický program. On furt říkal, že má fotbal a tohle a támhleto. Ale nakonec jsme spolu začali kouzlit a chodit do dramaťáku na gymplu. Stali se z nás přátelé, a to přátelství trvá dodnes. Navštívím ho, když přijedu do Brna, kde je Michal velká hvězda. A on mě, když přijede do Prahy. Každopádně jsme tehdy na gymplu měli skupinu studentů, která měla pro divadlo obrovskou vášeň.

Už jsi o tom mluvil, ale najdeš si čas jít na amatérské divadelní představení nebo přehlídku?

Většinou je to tak, že mi někdo zavolá a já na představení zajdu. Mám těch aktivit a práce tolik, zaplatbůh, že

REŽISÉR JE NA NÁS BRUTÁLNĚ NÁROČNÝ

Rozhovor se souborem, vedoucí souboru Katkou Adamcovou a režisérem Adamem Doležalem

Jak jste se dobrali předlohy J. Galcerána? Někdo z vás absolvoval podobný typ pohovoru?

Živou zkušenost nemáme. Ale je fakt, že inscenace má zajímavou historii, protože s tím textem přišla Zuzka Holubcová, která hraje Mercedes. Téma, co je člověk schopen obětovat kvůli práci svých snů, jí je velmi blízké. Přišla za námi s tím, že se jí hra líbí, že ji viděla hrát někde v Anglii. Poslala mi text, ani jsem ho nedočel, protože jsem ho v té textové formě nebyl schopen ani pobrat. Velmi rychle nás ale přesvědčila a vtáhla do toho Adama Doležala, režiséra.

Pracujete obvykle tak, že si přivzete profesionálního režiséra?

Snažíme se. Hledáme režiséry, kteří přinesou i titul. Určitě chceme, protože nás to strašně posouvá. Byla to pro mě obrovská škola dělat s Adamem. Také je pro nás super, když někdo přinese text zvenčí, něco, co sami nenajdeme. Je za námi již 21. sezona, už nám také dochází inspirace. Touto cestou bychom rádi šli i nadále. Ale v divadle máme normální repertoár a jen na konci sezony, když máme

volno, dáváme prostor studijním představením. Tam děláme věci, které normálně nemůžeme nasadit. No, nemůžeme... Hlavně se jako soubor soustředíme na pohádky. Musíme udělat tři tituly, abychom měli co nabídnout divákům, protože hráme vlastně každý víkend. Na konci sezony je pak prostor pro tyto studijní projekty. Když nevyjdou, nic se nestane, vyzkoušeli jsme si to, něco jsme se naučili a jdeme od toho. Ale dospělácké inscenace, to je především vždy výzva. Pohádka, to je šuflík, který vytáhneš a odehraješ.

Jste tedy komerčním divadlem?

Asi jinak. Nejsme festivalové divadlo. My opravdu musíme nazkoušet tak alespoň tři tituly za sezonu. Nejsme určitě komerční tým, že bychom si vydělávali. Nikdo si tím nevydělává, peníze jdou zpátky do provozu. Co se vydělá, jde režisérům, na scénu atd. Ale máme docela dobrou návštěvnost a musíme naše diváky neustále něčím oslovovat. Tedy jsme komerční z toho hlediska, že musíme našemu divákovi neustále nabízet nové věci.

Říkáte, že představená inscenace byla pro vás studijním materiálem. Co jste se při tvorbě naučili?

Byla to úplně jiná práce. Proti pohádkám se to nedá odchodit jen tak, nemůžeš jen vytáhnout škatulku, figurku. Člověk to musí prostě prožít. Taky je skvělé, že Adam je na nás brutálně náročný. Už jen to, že po nás někdo něco chce, je skvělé. Jednou jsme třeba stavěli scénu, uhonění jak blázní a Adam: „Takhle se nedá pracovat. Takhle bychom nikdy nic nenazkoušeli. To musí být rychlejší.“ Ale je to dobré. Intenzivní práce, neustále nás posouvá dál, Adam má pořád připomínky, je náročný, tlačí inscenaci pořád dál. Což je pro mě, amatéra, obrovská škola. Člověk tak nestagňuje.

Jonáš Konývka

NEPŘEPÁLIT START

Grönholmova metoda – divadelní hra Jordiho Galcerána z roku 2003 – se na českých jevištích rychle zabydlela. Jde o hořkou komedii o výběrovém řízení na místo v nadnárodní firmě, při níž mezi sebou čtyři kandidáti na popud virtuální výběrové komise rozehrávají krutou psychohru, jejímž cílem je odhalit skryté slabiny konkurenta a to bez ohledu na jakoukoliv morálku – aby se nakonec ukázalo, že celá ta šarada má pravidla docela jiná a je mířená cíleně jen na jednoho účastníka. Zpracování této hry ve Volyni nevidíme poprvé – letos ji přivezlo Divadelní studio „V“ Brno.

Na úvod se dá jednoduše konstatovat, že jejich inscenace je bezesporu kompaktní a velmi čistě provedená ve všech složkách. Tím by možná mohla recenze i skončit, leč přeci jen se najde pár věcí, které stojí za podrobnější náhled.

To, nač je hra citlivá, je práce s napětím. Adepti konkurzu musí být z logiky děje dostatečně nabití a namotivovaní hned od začátku, ale musí si zachovat dostatečnou rezervu pro to, aby napětí mohli dál gradovat, jinak se představení stane monotónním a stupňuje se už pouze křik a křeč. Herci potřebují mít v arzenálu kromě úpěnlivého (místy i trochu zoufalého) zaměření na vítězství ještě další polohy (vždyť má jít o lidi, co by měli mít nervy na vrcholný manažerský post!), jinak se začnou stírat rozdíly v jejich charakterech – a zůstanou jen rozdílné životní zkušenosti. Děj sice zůstává díky textu dál překvapivý svými zvraty, ale jednání postav může začít být jak podle stejné šablony – protože mají všichni jen jednu dominantní motivaci a obdobné reakce.

A právě s těmito úskalími zápasí i inscenace „Věček“ – v jednotlivých reprízách tu méně, tu více úspěšně. Ale jelikož základ hry je evidentně dobře vybudovaný poučenou a jistou rukou Adama Doležala, stačí zřejmě si uvedené věci jen lépe ohlídat.

Herecké výkony jsou velmi vyrovnané, ale přeci jen nejplastičtější se zdál být Carlos Tomáše Koňářka. Petr Adamec v roli Fernanda disponuje velkým charismatem a jeho postava vzhledem k logice děje a jejímu charakteru na jevišti silně dominuje, ale stojí za úvahu, jestli by neprospělo ji občas přeci jen trochu upozadit nebo narušit její suverenitu, aby se na chvíli zdál být hlavní postavou či potencionálním vítězem někdo jiný – jinak to, že je to celé od začátku do konce jen o něm, nakonec příliš nepřekvapí.

Za zmiňovanými kolegy nijak nepokulhávají ani Zuzana Holubcová a Tomáš Král, ale slušela by jim výraznější změna projevu v poslední části, kdy se ukáže, že jsou někým jiným, než za koho se celou dobu vydávali. Inscenace by tak byla zas o něco „barevnější“.

Nakonec se dovolím pozastavit se i u výtvarné složky inscenace. Diváci jsou posazeni na jeviště přímo před jednoduchou funkční scénou a pocitově se tak ocitají přímo v dané jednací místnosti – což je skvělý nápad. Jen tam, kde to jde, bych doporučila vybudování alespoň malé elevace v hledišti. Ocenit je třeba i kostýmy. I když obléct čtyři herce do formálního „dress code“ se může jevit jako velmi snadný úkol, přeci jen není oblek jako oblek.

Podtrženo sečteno, i přes uvedené výhrady jsme ve Volyni viděli nepochybně pevně vystavěnou fungující inscenaci, jejíž kvalita bude oscilovat mezi dobrou a výbornou podle toho, nakolik se Divadelnímu studiu „V“ Brno podaří nepřepálit start a dávkovat napětí.

Kateřina Baranowska
-3-

Šokující, i když známé. Hru jsme viděly už od jiného souboru, ale tito byli o dost drsnější. Byly to úžasné herecké výkony. Člověk z té hry odchází a chce se mu blít. Určitě to splnilo svůj účel.

Matka a dcera, Praha

Hodně mě to zdeptalo. Všichni úžasně hráli.

Magda, Praha

Dost dobrý to bylo. Člověku z toho jde mráz po zádech. Je to vlastně vážná věc, která je řešena skrze humor, což je mi velmi blízké. A z tohoto jde rozhodně víc mráz po zádech, než se nám snažil dnes odpoledne ukázat někdo jiný a co mělo být děsně oslovující (Analéma, pozn. red.). A toto představení skutečně v sobě mělo obojí. I to vážné, i humor.

Iva, Rájec

On hrál prostě dobrého hajzla. Zdálo se mi to pak už moc dlouhé. Asi mě to neoslovilo tolik, kolik jsem myslel, že osloví.

Míra, Olomouc

Perfektní dějová smyčka. Bomba. Dobré herecké výkony.

Roman Uwe, Holešov

Já jsem velmi nadšená, ta postava byla vynikající. Vyjádřilo to profil současné doby.

Anna, Louny

LEGENDU JSEM PSAL DVAKRÁT

Rozhovor s autorem dramatisace a režisérem Františkem Zborníkem

Jakou genezi měla Legenda?

Geneze je taková, že Láďa Valeš přišel s tím, že už jsem mu dávno slíbil režii v Klapý. Zároveň mi nabídl dva texty k dramatisaci a nastudování. Jedním byl román Věčně zpívají lesy Trygve Gulbrandsena a druhým byl román Thomase Hardyho Daleko od hlučícího davu. Začal jsem si číst to první a říkal jsem si, že se Láďa zbláznil, protože ve třech dílech knihy se lidé jen rodí a umírají a nic se tam nestane. Postupně mě to začalo zajímat, možná díky tomu, že i člověk sám si řeší svůj postoj k bohu, smrti. Začal jsem to psát a napsal jsem pětapadesát stran a ztratilo se mi to z počítače. Prostě virus. Řekl jsem si, že osud tomu chtěl, ale po půl roce, po naléhání, že je čas něco udělat, jsem se k tomu vrátil a napsal jsem novou dramatisaci, jinou, než byla ta původní. Našel jsem jiný klíč a hlavně si řekl, že to budeme dělat u nás v České Lípě a lidi z Klapý k tomu přizval.

Čím tě ten příběh zaujal?

Ten rajc byl pro mě v tom, že hlavní postava neustále mezi rozením dětí a smrtí přemýšlí, jaký to má smysl. A já, i kvůli svému zdravotnímu stavu, přemítám o tom samém. Vztah k životu a smrti, k bohu je to, co jsem tam chtěl říct.

Máš jako autor dramatisace tendenci vytvořit nějakou postavu podle sebe? „Nadržovat“ nějaké postavě?

Tentokrát asi faráři a Dagu Björndalovi současně.

Kolik tedy zůstalo Gulbrandsena a kolik je v textu Zborníka?

Řekl bych, že třetina a dvě třetiny.

Těžkou severskou atmosféru bych čekal správe spíše od Klapý, bylo těžké přinést tento text do Jiráska a musel jsi přesvědčovat soubor, aby do toho šel?

Myslím, že soubor chtěl po Comedii a la carte změnit žánr. A vůbec jsem lidi nemusel přesvědčovat, byli nastaveni tak, že to chtějí. A hele, zeptejme se třeba Pavla Landovského. (Opodál sedící herec Pavel Landovský: „Chtěli, je to tak. Těšili jsme se na práci na vážnější věci.“ – pozn. red.)

Bylo režisérsky těžké je ukočřovat, aby v takové hře nepřesáhli únosnou mez patosu?

Já se patosu vůbec nebojím. Jistý druh citu a emoce, která je svázána s osudem, v českém umění dokonce postrádám. Všechno je dnes pruda a musíme to dělat s nadhledem. Kdo se zamotá do něčeho vážného, je vlastně

trapák. To mi přijde strašně laciné.

Nemyslel jsem vyhýbání patosu, ale pohlídat, aby patos nebyl přes míru.

To je představení od představení, ale myslím, že jsme zatím nikdy nesklouzli k tomu, že by to bylo patetické ve smyslu hloupé a falešné. Herci prožívají své postavy a jejich vnitřní svět tak, že jsou pravdiví.

Jaká je nyní tvá další divadelní práce? Chystáš se na něco?

Z úplně jiného žánru jsem pro amatéry z Písku napsal komedii, ke které mě vyzvali. Podnětem je to, že v Písku vyhlásili v roce 1918 samostatnost omylem o čtrnáct dní dříve. Napsal jsem hudební revue, kde se celá historická událost popisuje s nadhledem, bez psychologie. Ptám se, co jsme mi Češi za národ, včetně převlékání kabátů. Mimochodem, když to opravdu 28. října prdlo, tak Písek byl poslední, který vyvěsil prapory, protože se báli, jestli je to už vážně doopravdy. A je to opravdu jiná práce. U Legendy si hraješ s jemnými detaily, tady to kreslíš tlustou čarou, navíc pro uvedení uvnitř i ve venkovním prostoru.

Martin Rumler

ZPRÁVA O STAVU MILOSTI SRDCE PŘICHÁZÍ ZE SEVERU

Divadelní klub Jirásek z České Lípy není na Divadelním Pikniku nováčkem. Letos přispěl do programu ambiciózním celosouborovým projektem *Legenda o lesích a lidech*. Jde o autorskou divadelní inscenaci rodové ságy Björndalů, horalů ze severu Norska, odehrávající se na počátku 19. století. Silný příběh rodiny, žijící vyloučeně na samotě v horách a znamenající pro lidi z vesnice nepřizpůsobivé přistěhovalce, je vlastně příběhem o pomstě, která bývá slepá, a nenávisti, která nemusí být nutně nesmiřitelná. Je nesen nadčasovým tématem hledání smyslu života, odvahy překonat tradice rodu (a předsudky vůbec) a v neposlední řadě odkazem milosti srdce, tedy veličiny, na kterou jako by naše společnost nějakým nepochopitelným zázrakem v posledních deseti letech zapomněla. Je až překvapivé, kolik paralel s panickou lhostejností dnešní středoevropské společnosti nabízí starý příběh ze severu, vzdálený nám na hony v čase i prostoru. Tyto spojitosti je ovšem třeba hledat velmi soustředěně a s lupou v ruce. Přímočará aktualizace rozhodně není cílem inscenátorů. Text napsal režisér inscenace František Zborník s využitím některých dílčích motivů z románových děl T. E. Gulbrandsena (např. *Věčně zpívají lesy*). Dramaturgicky na inscenaci pracovala Petra Richter Kohutová. Výsledkem jejich spolupráce je velmi sympatické usilování o epické divadlo. František Zborník je poetický vypravěč, který nikdy nekráčí svými příběhy po kratší ani po jednodušší z možných cest. Inscenaci tak vtiskl poměrně komplikovaný narativ s výraznou jevištní poetikou. Vysoká jazyková úroveň je přitom samozřejmostí a slovo je tu východiskem k jevištní poezii.

Za problematický považuji poměr diegeze a mimeze. Složitá struktura vyprávění přivádí na scénu celou řadu vypravěčů, ale jen málo plnokrevného dramatického jednání a situačně silněji ukotvených dialogů či scénických obrazů. O vztazích mezi postavami a o dramatických konfliktech, které tyto vztahy zformovaly, se dozvídáme nejčastěji zprostředkovaně. Neodehrají se v situaci před očima diváků, jsou zprostředkovány vyprávěním. Tudíž i jejich emocionální dopad na diváky je zprostředkovaný a jaksi oslabený.

Možnosti a principy epického divadla, jakými jsou komentář (nejen z úst vypravěče, nýbrž i postav), odstup, kritický postoj k příběhu a jeho motivům, hodnocení, nejsou přitom v inscenaci dostatečně využívány. A když už, častěji jsou tyto prostředky použity toliko k ozvláštňení vyprávění, nikoli k zaujetí kritického postoje.

Z inscenace je patrné, že je *Legenda o lesích a lidech* autorovou srdeční záležitostí. A rovněž to, že soubor svému autorovi rozumí. Nejsm si ovšem jist, jestli inscenace komunikuje stejně silně i s divadelním publikem. Čím si jist jsem, je skutečnost, že jde o kultivovaný a kompaktní jevištní tvar založený na práci sehraného souboru v kombinaci s vysokou estetickou úrovní zpracování (včetně emotivně účinné scénické hudby).

Luděk Horký

Úžasný. Zaujaly mě scénické nápady, herecké výkony, scénář a režijní vedení. Prostě všechno.

Lenka, Písek

Severská sága, která na mě byla moc patetická.

Zuzana, Brno

Něco mezi dlouhotrvající pohádkou se Štěpánkou Haničincovou a Angelikou, markýzou andělů.

Eva, Praha

Nějakým způsobem mě to nutilo se na to koukat, protože mě to bavilo vizuálně, ale obsahově mě to nebavilo, abych pravdu řekla.

Miša, Kroměříž

Bylo to úctyhodné divadelní plátno, velké a poučené. Do Volyně dorazila katarze.

Ladislav, Poděbrady

Kobyla moc řehtala.

Ale mě se zase moc líbila ta retrospektiva.

Ano, fajn byla práce s časem.

A hezky udělané bylo, když se potkávaly starší a mladší verze jedné postavy.

Jo, to moc hezky fungovalo.

Pavel, Slavičín a Jiří, Brno a Markéta, Rakovník

Alan Ayckbourn: Spojovací dveře

NIC ZÁSADNÍHO JSME NEMĚNILI

Rozhovor s režisérem a dramaturgem Miroslavem Nyklíčkem

Jste podepsán pod režii i dramaturgií. Co vás přivedlo zrovna k tomuto titulu?

Většinou si při výběru nové hry čtu synopse v Dilií, nechám si poslat scénáře her, které mě zaujaly, potom čtu a co mi přijde zajímavé, to si nechám. Našel jsem si tehle titul, upravil si ho, vyškrtal a zrežíroval.

Čím vás Ayckbournovy Spojovací dveře zaujaly?

Je to konverzační, situační komedie, ale není to žádná z těch, kde zapomenete říct jedno slovo a celá zápletka je na další půlhodinu o ničem. Říkal jsem si, že je to inteligentnější komedie.

Liší se vaše úprava nějak zásadně oproti předloze?

Nic zásadního jsme neměnili. Ale posunuli jsme to v čase, aby současnost byla opravdu současnost. Takže se to odehrává o zhruba dvacet let později než v původním scénáři. A pak jsme vyškrtali pro nás podružné věci, pryč jsme dali převážně politické narážky.

Jak soubor přijal žánr komedie s prvky thrilleru?

Poprvé jsme ho četli asi před pěti nebo šesti lety. A to se jim nezdál vůbec. Že

je to sci-fi, že je to dlouhé. Pak jsme zkoušení přerušili a dělali jiné věci. Až pak přede dvěma lety jsme to začali zkoušet znovu. Předtím jsme totiž dělali věci s malým obsazením a zbytek souboru tak delší dobu neměl co dělat. Tak jsem oprášil tuhle hru, kde je víc lidí, aby si měli i ostatní v čem zahrát. Nakonec to přijali a při zkoušení to vzali za své.

Viděl jste nějaké jiné zpracování téhle hry?

Neviděl jsem žádnou jinou inscenaci, ale vím, že asi měsíc po nás měli premiéru v Příbrami. Jinak nevím, že by to u nás v republice někdo jiný hrál, ať už profesionálové nebo amatéři.

Máte zkušenosti s režírováním komedií?

Pokusy byly. Ale to už je dávno. Celkově mám za sebou tak čtyři, pět režii.

Jak jste se k režírování dostal?

Do amatérského divadla jsem přišel hrát. Režírovat jsem začal proto, že to nikdo jiný dělat nechce. Ale já radši hraju!

Takže se nemýlím, když ve vás poznávám hlavního představitele

ze hry Solaris, kterou jsme tady na Pikniku viděli vloni?

Přesně tak. Režisér Solarisu při dnešním představení zastával funkci osvětlovače.

Pod scénografií je podepsán celý váš soubor.

Scénář z velké části předepisuje, jak má scéna vypadat. Konkrétní uspořádání jsem pak vymyslel já. Našel jsem si fotografie z jedné londýnské inscenace, kde to řešili podobně, akorát koupelnu měli jako uříznutou stěnu, aby do ní bylo vidět, zatímco my jsme zvolili stínohru. Měl jsem představu o jiné barevnosti scény, líbila by se mi temně rudá, aby to vypadalo jako v takových těch starých zašlých hotelech, které sice zestárnou, ale pořád jsou elegantní. Nicméně ve fundusu jsme měli spoustu žluté a zelené látky, tak jsme je vzali, aby se nemuselo nic kupovat.

Adéla Červenková

Z HLEDISKA VYŠŠÍHO BULVÁRU

Spojovací dveře je titul populární komedie z dílny mimořádně úspěšného anglického komediografa Alana Ayckbourn. Svou první hru Ayckbourn napsal v deseti letech a od sedmnácti let se živil postupně jako herec, asistent inspicienta, režisér a umělecký ředitel... Zná velmi dobře divadelní provoz a při psaní svých komediálních dramatických situací dokáže dobře zhodnotit herecké a režisérské zkušenosti. Divadelní spolek Klas z Klášterce nad Ohří nastudoval Spojovací dveře na podzim 2016 a nyní jimi obohatil program Divadelního Pikniku.

V zásadě jde především o originální nápad s časovou smyčkou aplikovaný v žánru tradiční situační komedie. Hra disponuje vynalézavou fabulací – je jakousi refresh verzí klasických dveřových frašek. V kontextu svého žánru je text neobvyklý i tím, že v rozvržení postav počítá především se silnou „dámskou šatnou“, daleko více než s pánskou. Naprostou podmínkou je pak mít v souboru jednu vynikající komičku středního věku pro roli Ruelly. V Klášterci ji rozhodně mají.

Začátek představení byl klopotný a snesl by razantně seškrtnat. Ostatně krácení by hře neuškodilo ani z celkového hlediska. Expozice je místy k nepřekánání. Mimo jiné i pro nesnesitelně pomalé tempo dialogů a poněkud nedostatečně přesné pointování gagů a situací. Zejména pánská část souboru zůstává situační komice dlužna přesností a švih. Vše se jako mávnutím kouzelného proutku mění se vstupem Ruelly na scénu. Zdeňka Nyklíčková ovládne jeviště dobře dávkovanou energií a velmi přesnou charakterizací postavy. Neunikne jí jediná dílčí pointa a umí si na ni počkat. Nenechá se přitom svádět k herecké exhibici na úkor kolegů nebo situační logiky. Naopak, svým aktivním přístupem k dramatickému jednání a dobře zvolenu mírou nadsázky brzy zdravě nakazí i většinu svých hereckých kolegů. Řetěz je nahozen a do konce hry už nespadne.

Určitou výhradu chovám ke skutečnosti, že jde inscenace zbytečně naproti těm fórum, které se podbízejí smíchu publika za cenu poklesu pod úroveň dobrého vkusu. Bohužel je v této kategorii i celý jeden režijní plán, reprezentovaný povětšinou zcela nadbytečnými a vždy vulgárně dvojsmyslnými stínohrami v koupelně.

V závěru hry vyzývá autor režiséra ke hře na malou žánrovou schovávanou. Miroslav Nyklíček si dobře poradil jak s přelomem do crazy komedie v poslední třetině, tak s prvky sentimentální komedie v epilogickém dialogu otce s dcerou na samém konci příběhu.

V kontextu současné produkce českého amatérského divadla jde o dobře zvládnutou ukázkou tzv. vyššího bulváru.

Luděk Horký

Líbilo se mi to. Ten žánr úplně nemusím, ale jinak se mi to líbilo dost. Až na pár nesrovnalostí, jako například muzika, která se mi zdála špatně použitá. Mohla by se využít daleko lépe i na oddělení těch tří časových období.

Robert, Plzeň

Ruella byla skvělá, ta to táhla, držela. I na té mladé slečně bylo vidět, že když hraje s ní, je i její herecký projev mnohem lepší. Podle mě to byla zvládnutá komedie v tom žánru, ve kterém to má být. Ty stínohry mi přišly přes čáru, to nebyl můj šálek kávy. Ale bavila jsem se a děkuju za představení.

Helena, Praha

Synopse hry mě trochu děsila, ale na konec jsem se bavila. Ačkoliv ta sexistická vyobrazení si mohli odpustit.

Nada, Strakonice

První půlka nic moc, ale ve druhé to rozjeli. A smekám před herečkou, která hrála Ruellu!

Alena, České Budějovice

Moc se mi to líbilo. Bavil jsem se. Dnes jsem nadšen.

Míra, Kraslice

Ze začátku jsem si říkala, že je to nic moc extra příběh, ale ke konci se mi to strašně moc líbilo. A nejvíc oceňuju herce, hlavně herečku v roli Ruelly!

Martina, Strakonice

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

musím korigovat a řezat. Prostě proto, abych se nezbláznil. Ale když už takováhle příležitost je, tak se rád podívám na představení. Zrovna dnes mě velmi zaujala brněnská Grönholmova metoda a považuju ji za velmi zdařilou inscenaci.

Má amatérské divadlo nějakou výhodu oproti profesionálnímu?

Určitě. Pořád se řeší, jaký je rozdíl mezi profesionálním a amatérským divadlem. Profesionální divadlo, ať už se jeho konkrétní inscenace člověku líbí nebo ne, je o nějakém směřování, pevné dramaturgii. Chci zdůraznit, že rozhodně neznamena, že amatérské divadlo je horší než profesionální. To vůbec nemusí být pravda. Amatéři nehrají třeba tak často, ale jejich nadšení je obdivuhodné. Jako profesionálové jdeme do divadla ne vždy s radostí a nadšením. Výhodu amatérů vidím právě v tom nadšení a setkávání, třeba na přehlídkách jako je Piknik Volyně.

Martin Rumler

AMALÉR

Městská policie ve Volyni žádá veřejnost o spolupráci při pátrání po nebezpečném gangu, který v noci z úterý na středu vyplenil zdejší nonstop, zmlátil českého číšníka francouzskými holemi, naboural několik zaparkovaných automobilů chodítkem a od táhl směr Louny. Gang má asi šest či sedm členek, které měly podle svědků oblečena žlutá trička a kolem sebe rozhazovaly na proužky nastříhané noviny.

FAGI

PROGRAM

Čtvrtek 5. července 2018

Stan, 10.00 (doprovodný program)
Divadlo Toy Machine / režie: Tomáš Běhal
Tomáš Běhal a Tomáš Podrazil: Tři malá prasátka (pro děti)

Stan, 11.00 (doprovodný program)
Výtvarná a kreativní dílna Divadla Toy Machine (pro děti)

Kino, 14.00 – 15.15 (doprovodný program)
Divadlo Spektákl / režie: Štěpán Pácl
Josef Topol: Hodina lásky

Na Nové, 15.30 – 17.00 (doprovodný program)
BURKE CUP – soutěž nejen divadelních týmů o pobyt na DPV 2019

Na Nové, 17.15 – 19.30
Divadlo v Lidovém domě Vsetín / režie: Divadlo v Lidovém domě Vsetín
Dale Wasserman: Přelet nad kukaččím hnízdem

Na Nové, 21.00 – 22.30
Ty-já-tr/HROBESO Praha / režie: Radek Šedivý
Michal Walczak: Amazonie

Na Nové, 23.00 – 00.20
Diskuse (Přelet nad kukaččím hnízdem, Amazonie)

Pátek 6. července 2018

Pošumavská tržnice, 10.30 – 11.45 a 17.00 – 18.15

Divadlo Brod Uherský Brod / režie: Roman Švehlík
Isabelle Doré: César a Drana

Na Nové, 14.00 – 16.25
Dobřichovická divadelní společnost / režie: Petr Říha
Ray Cooney: Peklo v hotelu Westminster aneb Dva do jedné

Na Nové, 19.30 – 21.20
VODVAS (Volyňské divadelní studio) / režie: Jaroslav Kubeš
Jean Dell, Gérald Sibleyras: Ať žijou Hoštice

Na Nové, 22.00 – 00.00
Diskuse (Peklo v hotelu Westminster aneb Dva do jedné, Ať žijou Hoštice, César a Drana)

Stan, 22.30 (doprovodný program)
Blondýna (koncert)

Zpravodaj XXVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2018.
Redakce: Adéla Červenková, Martin Rumler, Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.

MINISTERSTVO
KULTURY

Jihočeský kraj

